

РЕШЕНИЕ

№ 34741

гр. София, 23.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2021** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба „АРТ ЦЕНТЪР ЗОРА“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище [населено място], чрез управителя О. Д. Е. срещу Решение № ПИ -33/05.02.2025 г. на директора на ТД на НАП С., в частта му, с която на основание чл.267,ал.2,т.5 от ДОПК е оставена без уважение жалбата на дружеството с вх. №70-00-137/ 23.01.2025г. по регистъра на ТД на НАП С. срещу Разпореждане, с изх. № С2250022-137-0000436/20.01.2025г., на публичен изпълнител при ТД на НАП С. ,като неоснователна.

В жалбата се сочи, че Решение № ПИ -33/05.02.2025 г.на директора на ТД на НАП С. е незаконосъобразно. Развиват се доводи, че предприетите от публичния изпълнител действия за налагане на обезпечителни мерки не са валидно наложени и не водят до спиране на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. Излагат се твърдения, че обезпечителните мерки са наложени единствено за да спрат погасителната давност за събиране на вземането. Твърди се още, че и не са съобщени на жалбоподателя в предвидения от закона ред. Развиват се съображения, че данъчните задължения за всеки от периодите 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. са погасени по давност. Иска се отмяна на оспорения акт в обжалваната част.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от управителя на дружеството О. Д. Е., който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението в обжалваната му част.

Ответникът-Директорът на ТД на НАП - [населено място], чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и иска нейното отхвърляне като неоснователна. Претендира се присъждане на разноски по списък.

Административен съд-София-град, като съобрази наведените в жалбата доводи и приложените

писмени доказателства, намира за установено следното:

В ТД на НАП С., срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №160181784/2016 г., за събиране на установени и изискуеми публични задължения. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение изх. №С 160022-149-0005562/13.12.2016 г. Образованото изпълнително дело е за задължения по подадени данъчни декларации по ЗДДС с дати от 2014г до 2019г, декларации по ЗДДФЛ с дати от 2014 до 2018г и декларации образец 6 с дати от 2014г до 2019г. включително.

В хода на изпълнителното производство са издадени ПНОМ:

1.ПНОМ с изх. №С160022-022-0032841/08.11.2016 г. за налагане на запор върху две банкови сметки на дружеството в Р. банк за сумата от 33 139,39лв за всяка сметка. До банката е изпратено Запорно съобщение с изх.№С160022-146-0012913/08.11.2016г. Получени са отговори с изх. №112163/13.11.2017г, с изх. №137946/10.11.2016г, с изх. №157961/16.12.2016г, съгласно които запорът е наложен.

2.ПНОМ с изх. №С240022-022-0126242/19.12.2024 г. за налагане на възбрана върху недвижим имот, земеделска земя К. 54145.2.632 в местност Ш., [община], област В., с данъчна оценка 168,80лв, подробно описан в акта. До Агенция по вписванията – В. е изпратено Заявление за вписване с изх.№С240022-153-0007182/19.12.2024г, получено с вх.№042689/31.12.2024г.

3.ПНОМ с изх. №С240022-022-0126882/20.12.2024 г. за налагане на възбрана върху недвижим имот, земеделска земя К. 54145.17.44 в местност „Дългите парчета“, [община], област В. с данъчна оценка 225,00лв, подробно описан в ПНОП. Постановлението е изпратено до Агенция по вписванията – В. и е получено и регистрирано с вх.рег.№42688/31.12.2020г.

От „АРТ ЦЕНТЪР ЗОРА“ ООД е постъпило възражение с вх. №С250022-000- 0027994/17.01.2025 г. на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК за изтекла давност за задълженията по изпълнителното дело. В отговор на същото, с Разпореждане с изх. №С250022-137-0000436/20.01.2025 г., издадено от Р. Н.-Д. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., същата, на основание чл. 225, ал. 1, т. 7, във връзка с чл. 168, т. 3 и чл. 171, ал. 2 от ДОПК, прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на част от публичните вземания в размер на 23,87 лв., представляващи задължения по ЗДДФЛ за периода 28.01.2014 г. – 14.11.2014 г., и отказва да признае за погасени по давност останалата част от установените публични вземания по изпълнителното дело общо в размер на 81 291,97 лв.Разпореждането е връчено на задълженото лице по електронен път на 21.01.2025г.

Това разпореждане по жалба на „АРТ ЦЕНТЪР ЗОРА“ ООД е потвърдено с Решение № ПИ -33/05.02.2025 г. на директора на ТД на НАП С. в частта, с която жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Този акт е предмет на обжалване в настоящото съдебно производство. Във връзка с оспорването по административен ред е прието, че изпълнителното дело №160181784/2016г е образувано срещу А. Център З. ООД въз основа на годни изпълнителни основания – декларации, подадени от ЗЛ с изчислени от него публични задължения, оспорващият има знанието относно публичните си задължения, които не е заплатил в законоустановения срок, жалбоподател не е предприел действия за доброволно заплащане на публичните си задължения по декларации, за които е направил възражение за изтекла погасителна давност. Административният орган счел за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че публичните задължения по изпълнителното дело са погасени по давност, защото на основание чл.171, ал.1, т.5 ДОПК давността е спряна. Изложени са аргументи, че за съответните публични задължения не е изтекъл абсолютният 10-годишен давностен срок, като е цитиран и §29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, до отмяната на извънредното положение. Предвид това ответник оставил жалба с вх.№70-00-137/23.01.2025г по описа на ТД на

НАП С., подадена от „Арт Център Зора“ ООД срещу Разпореждане изх.№С250022-137-0000436/20.01.2025г, с което се отказва прекратяването поради изтекла погасителна давност събирането на публични задължения общо в размер 81 291,97лв без уважение, като неоснователна.

По делото са приети писмените доказателства по административната преписка. При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и интерес от оспорването – адресат на акта. При наличните доказателства съдът приема, че жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Изчерпана е задължителната фаза на административния контрол, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, поради което обжалваното решение не страда от пороци водещи до неговата нищожност. Няма допуснато нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за процесните публичните задължения, предмет на изпълнителното дело.

С оспореното решение в обжалваната му част е потвърдено разпореждането, с което тези възражения са отхвърлени като неоснователни и е прието, че погасителната давност е спряна поради наложени обезпечителни мерки.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да прекъснат или да спрат протичането на давността за публичните задължения, предмет на настоящия спор.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон срок.Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право /в случая – държавата/ може да претендира събиране на публичното вземане.

Давността за публичните задължения е разписана в чл. 171 от ДОПК, според ал. 1, на която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. Задължението е отсрочено или разсрочено; 2. Вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3.е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. Изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5.е подадена жалба за разрешаването на спор по глава шестнадесета, раздел IIа.Съгласно чл.171, ал.3 от ДОПК лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с

изтичането на сроковете за главното вземане по ал.1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Основанията за спиране и прекъсване на давността са изрично и изчерпателно изброени в чл.172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Давността: а/спира да тече (ал.1): 1, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година; 2 – когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането; 3 – когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването; 4 – когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5 – с налагането на обезпечителни мерки; 6 – когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал.2, изр.първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал.3 на чл.172.

Основателни са доводите на органите по приходите, че съгласно чл.172, ал.1, т.5 ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки.

Съдът намира за необходимо да бъде определен началният момент, от който тече давността спрямо публичните задължения, а именно: относно задълженията със срок на плащане 2014 г. давността започва да тече на 01.01.2015 г. Относно задълженията със срок на плащане 2015 г. давността започва да тече на 01.01.2016 г. Относно задълженията със срок на плащане 2016 г. давността започва да тече на 01.01.2017 г. Относно задълженията със срок на плащане 2017 г. давността започва да тече на 01.01.2018 г. Относно задълженията със срок на плащане 2018 г. давността започва да тече на 01.01.2019 г. и относно задълженията със срок на плащане 2019 г. давността започва да тече на 01.01.2020 г.

Решаващият орган е приел тезата на публичния изпълнител, че с издаване на ПНОМ с изх. №С160022-022-0032841/08.11.2016 г. за налагане на запор върху две банкови сметки на дружеството в Р. банк, ПНОМ с изх. №С240022-022-0126242/19.12.2024 г. за налагане на възбрана върху недвижим имот, земеделска земя К. 54145.2.632 в местност Ш., [община], област В. и ПНОМ с изх. №С240022-022-0126882/20.12.2024 г. за налагане на възбрана върху недвижим имот, земеделска земя К. 54145.17.44 в местност „Дългите парчета“, [община], област В., в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността, като с постановленията са наложени обезпечителни мерки, т.е. за публичните задължения се прилага разпоредбата на чл.171, ал.2 от ДОПК, като към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност. Постановленията, с които са наложени запор върху банкови сметки и възбрана НИ, преди да бъдат надлежно връчени на задължените лица по смисъла на чл.172, ал.2, т.5 ДОПК, са актове, годни да спрат давността по чл.171, ал.1 от същия кодекс. Същите представляват действия, спиращи давността съгласно чл.172, ал.1, т.5 ДОПК като приложима в случая е десетгодишната давност по чл.171, ал.2 ДОПК. Следователно, с издаването на гореописаните ПНОМ са предприети действия по смисъла на цитираната разпоредба от ДОПК и от този момент давността е спряла да тече по отношение на гореописаните задължения, като към момента не е изтекла общата 10-годишна давност. Съгласно §29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г, и за преодоляване на последиците (загл.доп – ДВ, бр.44 от 2020г, в сила от 14.05.2020г) до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се прилага. Във връзка с §29, т.2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г давностният срок на основание чл.171 от ДОПК(ал.1 и ал.2) спира за периода на извънредното положение, считано от 24.03.2020г до 21.05.2020г. Предвид §13 от ПЗР на ЗИД на Закона за

здравето давностният срок продължава да тече от 22.05.2020г Следователно на основание чл.171, ал.1 ДОПК десетгодишната погасителна давност за най-старите задължения със срок на плащане 2014г започва да тече на 01.01.2015г и предвид изложеното в пар.29 към настоящия момент не е изтекла.

Правилно решаващият орган е приел, е 5-годишният давностен срок е бил спрян преди изтичането му, на основание разпоредбата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК, а неоснователни са доводите на жалбоподател. В чл.172, ал.1, т.5 ДОПК законодателят, освен че не е поставил изискване към вида на наложените обезпечителни мерки, не ги е разграничил и във връзка с момента на налагане – дали са наложени преди образуването на изпълнителното дело или след това. Нормата на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК не сочи какви следва да бъдат тези мерки, поради което такива са както същинските обезпечителни мерки по раздел II от Глава двадесет четвърта от ДОПК, така и предварителните обезпечителни мерки (решение №11606 от 03.10.2017г по адм.дело №1719/2017г, I отд.на ВАС). Определящо е дали обезпечителните мерки са ефективно наложени, а не техния вид. Позоваването от жалбоподателя на Тълкувателно решение №7 от 15.04.2021г. на ВАС по т.д. №8/2019г, ОСС, I и II колегия е неотносимо към настоящия спор, тъй като тълкувателният акт касае въпроси, различни от тези по настоящото дело. Видно от установената по-горе фактическа страна с ПНОМ от 08.11.2016г са наложени обезпечителни мерки – запор върху две банкови сметки на дружеството, като до банката е изпратено запорно съобщение №С160022-146-0012913/08.11.2016г, като са получени отговори от банката, съгласно които запорът е наложен. Съгласно чл.202, ал.1 от ДОПК запорът на налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в посочената търговска банка се счита за наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката. Видно от приложените доказателства по преписката запорното съобщение е връчено на адресата – ТБ, като е налице отговор на запорното съобщение. Ирелевантно в конкретния случай е обстоятелството дали по сметката е имало наличност и авоари за обезпечаване на вземанията, както и дали ПНОМ е било връчено на задълженото лице. Аналогично по отношение впоследствие наложените обезпечителни мерки с ПНОМ от 19.12.2024г и от 20.12.2024г, с които е наложена възбрана върху НИ – земеделски земи, находящи се в [населено място], [община], обл. В. с данъчни оценки 168,80лева, съответно 225,00лв. Съгласно чл.205, ал.1 от ДОПК налагането на възбрана върху НИ се извършва чрез вписване на постановлението по разпореждане на съответния съдия по вписванията по реда на вписванията. За извършеното вписване съдията по вписванията изпраща съобщение до длъжника. Т. вписване е налице от дата 31.12.2024г., видно от отговори от Служба по вписванията [населено място]. И тук издадените запорни съобщения са връчени на адресата, като е извършено вписване на постановлението по разпореждане на съответния съдия по вписванията на дата 31.12.2024г. Правна последица от налагането на тези обезпечителни мерки е спирането на давността. Тя спира за срока на действието на тези мерки. Тоест докато те не бъдат отменени, петгодишната давност е спряла. В конкретния случай не е възникнала хипотеза на прекъсване на давността, а посочените ПНОМ са породили друго правно действие – те са спрели относителната петгодишна давност. Правилно е прието от решаващия орган и е видно, че за съответните публични задължения не е изтекъл и абсолютният 10-годишен давностен срок, установен в чл.171, ал.2 ДОПК.

В заключение съдът счита, че изпълнителното дело №160181784/2016г срещу „Арт Център Зора“ ООД е образувано въз основа на годни изпълнителни основания – декларации, подадени от задълженото лице с изчислени от него публични задължения, т.е. жалбоподателят има знанието относно публичните си задължения, които не е заплатил в законоустановения срок и за които е

наложена обезпечителната мярка – заповед върху 2 бр. банкови сметки и възбрана на НИ – земеделски земи, жалбоподател не е предприел действия за доброволно заплащане на публичните си задължения и правилно ответникът е оставил жалба вх.№70-00-137/23.01.2025г по описа на ТД на НАП С., подадена от „Арт Център Зора“ ООД срещу Разпореждане с изх.№С250022-137-0000436/20.01.2025г в частта, с която е отказано прекратяването поради изтекла погасителна давност събирането на публични задължения в размер на 81 291,97лв без уважение, като неоснователна.

Предвид изхода на делото, искането на ответника по жалбата за присъждане на разноси по списък трябва да бъде уважено. От страна на жалбоподател не е направено възражение за прекомерност, поради което в тежест на жалбоподателя трябва да бъде възложено заплащането на възнаграждение за осъществяването от юрисконсулт правна защита на административния орган в сочения размер от 500 лева, съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл.78, ал.8 ГПК, във вр. с §2 от ДР на ДОПК и чл.37 от Закона за правната помощ.

В съответствие с направените фактически и правни изводи, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Арт Център Зора“ ООД с ЕИК[ЕИК] чрез управителя О. Д. Е. със съдебен адрес [населено място], р-н П., [улица], [жилищен адрес] срещу Решение №ПИ-33/05.02.2025г. на директора на ТД на НАП С., в частта, с която на основание чл.267,ал.2,т.5 от ДОПК е оставена без уважение, като неоснователна негова жалба с вх. №70-00-137/ 23.01.2025г. по описа на ТД на НАП С., срещу Разпореждане, с изх. № С2250022-137-0000436/20.01.2025г., на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „Арт Център Зора“ ООД с ЕИК[ЕИК], да заплати на Териториална дирекция на НАП – С., сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: